

ประเทศบร้าซิล (ค.ศ.1821-1889)

จักรวรรดิที่ 1 (ค.ศ.1821-1831)

บร้าซิล ประเทศที่มีพื้นที่ที่ใหญ่ที่สุดของทวีปอเมริกาใต้ และเกือบท่ากับสหรัฐอเมริกา เป็นดินแดนแห่งเดียวที่ตอกเป็นอาณา尼คุณของโปรตุเกสตั้งแต่ปี ค.ศ.1500 เป็นต้นมา ดินแดนแห่งนี้ในส่วนรวมแล้วมักไม่ได้รับความเอาใจใส่จากโปรตุเกส ปล่อยให้ชาวบราซิลปกครองกันเอง แม้แต่การรวมกำลังกันเพื่อต่อต้านศัตรูจากภายนอกก็ยังถือว่าเป็นหน้าที่ของชาวบราซิล จากการเป็นผู้ปกครองประเทศเองเป็นเวลาช้านาน ทำให้ชาวบราซิลเกิดความรู้สึกว่าบร้าซิลเป็นของชาวบราซิล หาใช่ของโปรตุเกสไม่ ถึงแม่ตามข้อเท็จจริงหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ ความรู้สึกเช่นนี้สะท้อนให้เห็นในการประกาศเอกราชชาวบราซิล “ไม่มีความกระตือรือร้นเท่ากับนักปฏิริติในดินแดนปกครองของสเปน” ในประวัติศาสตร์ของบร้าซิลมีเหตุการณ์ที่แสดงออกถึงความไม่พอใจการปกครองของโปรตุเกสที่สำคัญเพียงครั้งเดียวคือในศตวรรษที่ 18 การก่อความวุ่นวายภายในได้การนำขึ้นของซิลวา ชาเวียร์ หรือที่รู้จักกันในนาม “กบฏหมอกอนฟัน” กบฏปราบลงอย่างรวดเร็ว ที่สำคัญก็คือข้อเรียกร้องของฝ่ายกบฏ หาใช่เพื่อยแยกตัวออกจากโปรตุเกสไม่ หากแต่เรียกร้องขอให้โปรตุเกสเพิ่มความสนใจต่อบราซิลเท่านั้น³⁶ เมื่อกันกับที่สเปนให้ความเอาใจใส่ดินแดนของตนในอเมริกานั้นเอง

บร้าซิลเริ่มมาให้ความสนใจกับการปฏิริติเพื่อเรียกร้องเอกราชเมื่อราชสำนักโปรตุเกสหลบหนีการรุกรานของฝรั่งเศส เข้ามาตั้งรัฐบาลพลัดที่นี่ที่เมืองริโอ เดอ Janeiro ในบร้าซิลเมื่อปี ค.ศ.1808³⁷ ตลอดระยะเวลา 14 ปี ที่ราชสำนักโปรตุเกสกับชาวบราซิลมามีสัมพันธ์ดังไม่เคยมาก่อน โปรตุเกสหันมาสร้างบร้าซิลตามที่ซิลวา ชาเวียร์ เคยเรียกร้องตั้งแต่เมื่อศตวรรษที่ 18 นอกจากนี้บร้าซิลยังได้รับการยกฐานะจากการเป็นอาณา尼คุณที่เป็นอาณาจักรส่วนหนึ่งของโปรตุเกส ความเจริญอย่างแปลกหูแปลกด้าที่โปรตุเกสสร้างให้แก่บร้าซิลในส่วนหนึ่งกลับกลายเป็นผลร้ายแก่โปรตุเกส ความสะดวกสบาย ความหรูหรา ความฟุ่มเฟือยกลายเป็นความเคยชินของชาวบราซิล³⁸ ในปี ค.ศ.1822 เมื่อรัฐบาลโปรตุเกสออกกฎหมายลดฐานะของบร้าซิลเป็นอาณา尼คุณตามเดิม กองทัพปฏิริติบร้าซิลพยายามได้การนำของ-dom เปโดร (ค.ศ.1798-1834) รัชทายาทแห่งราชบัลลังก์โปรตุเกสประกาศเอกราช และด้วยการรบที่ไม่มีการเสียสละเดือดเนื้อ ในวันที่ 7 กันยายน ค.ศ.1822 บร้าซิลก็ได้รับเอกราชโดยสมบูรณ์ ดوم เปโดร ผู้นำการปฏิริติได้รับ

³⁶ อัชญา โภมลักษณ์ และ มาศยา อิงคนาธ, อังแล้ว หน้า 217.

³⁷ Bailey and Nasarir, op. cit., p.351.

³⁸ มาศยา อิงคนาธ, “การประกาศเอกราชของบร้าซิลในศตวรรษที่ 19” การสารวมก้าวหน้า ปีที่ 8 ฉบับที่ 9 (มนุษยศาสตร์ ฉบับที่ 2) 2525, 65-70.

การประการชือกราชให้แก่ชาวบราซิลของคอม 佩เตอร์ บันฟ์แม่น้ำอีรังกา เมื่อวันที่ 7 กันยายน ค.ศ. 1822

การสถาปนาขึ้นเป็นกษัตริย์ ทรงพระนามว่าจักรพรรดิเปโตรที่ 1 การขึ้นครองราชย์ของพระเจ้าเปโตรที่ 1 ในปี ค.ศ.1822 นับเป็นประเทศที่ 3 ของประเทศไทยใหม่ในอดีตอเมริกาที่นำระบบราชอาชีพโดยเป็นรูปการปกครองของประเทศ ต่อมาจากไฮตี้ และเม็กซิโก

ชัยชนะของเปโตรเนื่อโปรดุเกสส่วนหนึ่งมาจากความสามารถของโอยเช โบนิฟาซิโอ เดอ อันดรูดา อี ซิลวา ผู้ได้รับการยกย่องว่าเป็นบิดาแห่งการปลดปล่อยของบรากีล และต่อมาในตำแหน่งนายกรัฐมนตรี โอยเช โบนิฟาซิโอ³⁹ ซึ่งขณะนั้นมีอายุ 52 ปี สำเร็จการศึกษามาจากการมหาวิทยาลัยในโปรตุเกส ประกอบอาชีพเป็นอาจารย์สอนหนังสือในมหาวิทยาลัยแห่งนั้นเป็นเวลาถึง 30 ปี เป็นผู้มีชื่อเสียงในฐานะนักวิทยาศาสตร์ และได้เขียนบทกวีไว้หลายบท ส่วนใหญ่เป็นการบรรยายเหตุการณ์ทางการเมืองของบรากีล

ในปี ค.ศ.1819 โอยเช โบนิฟาซิโอ ผู้นี้ยอมรับการปกครองระบอบราชอาชีพโดย เดินทางกลับบรากีล เข้าร่วมในขบวนการเรียกร้องเอกราช และเมื่อรัฐสภาโปรดุเกสเรียกตัวเปโตรกลับประเทศอ้างว่าเพื่อไปรับการศึกษาเพิ่มเติม โอยเช โบนิฟาซิโอ ซักซวนให้เปโตรนำทัพปฏิริบุคคลออกจากโปรตุเกสในสังคมที่ปราศจากการสูญเสียเลือดเนื้อ เมื่อได้รับเอกราช โอยเช โบนิฟาซิโอนอกจากสนับสนุนให้เปโตรได้เป็นกษัตริย์แล้ว ในด้านการปกครองประเทศ เขารับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีและได้คุยข่าวyleให้คำแนะนำในนโยบายสำคัญ ๆ เช่น นโยบายเศรษฐกิจของบรากีลที่อาศัยแรงงานทาส ซึ่งเขาเห็นว่าเป็นการถ่วงความเจริญทางด้านเศรษฐกิจของประเทศ “ทำให้เข้า (ท้าส์) เป็นคน และเข้าจะกลับเป็นพลเมืองที่มีค่าของประเทศ”⁴⁰ เขากล่าวอย่างไรก็ตี การปฏิริบุคคลโดยชนชั้นสูงในสังคมเข่นบรากีล โดยส่วนรวมไม่ก่อให้เกิดผลดีอย่างไรต่อชนส่วนใหญ่ ระบอบราชอาชีพโดยยังคงเป็นรูปแบบการปกครองต่อไปรวมทั้งเศรษฐกิจที่อาศัยแรงงานทาส การยึดถือที่ดินรายให้ก่อภัย ของนายทุนศักดินา การแบ่งแยกชนชั้น การขาดการศึกษา และการคุกคามหรือดหยามผู้ใช้แรงงาน เป็นต้น

เมื่อขึ้นกลิ่นราชสมบัติ กษัตริย์เปโตรทรงตั้งพระทัยที่จะใช้ความรู้ความสามารถของพระองค์พัฒนาประเทศ แต่พระความเป็นชาวนรดุเกส อีกทั้งชาวบรากีลส่วนใหญ่ยังคงจำสิ่งที่ชาวนรดุเกส โดยเฉพาะพระนางมาเรียที่ 1 และบรรดาข้าราชการของพระนาง ปฏิบัติต่อบรากีลในสมัย 10 กว่าปีที่ราชสำนักโปรดุเกสย้ายมาอยู่ที่เมืองริโอ เดอ Janeiro ได้รวมทั้งความพยายามของกษัตริย์องค์ที่ 6 แห่งโปรดุเกสที่จะผูกขาดการค้าของบรากีล ซึ่งเหล่านี้ล้วนเป็น

³⁹ ชาวบรากีลนิยมเรียกชื่อต้นมากกว่านามสกุล โดยเฉพาะผู้สร้างผลงานที่มีชื่อเสียงให้แก่ประเทศ

⁴⁰ Herring, op.cit., p.828.

กษัตริย์ จอห์นที่ 6 แห่งโปรตุเกส พระบิดาของจักรพรรดิเปโตรที่ 1 แห่งบร้าซิล

อุปสรรคต่อการบริหารงานของกษัตริย์เปโดโรเป็นอย่างมาก แต่ทั้งนี้จะทำให้ไม่หนักหนาเท่ากับ การที่พระองค์ทรงแต่งตั้งชาวโปรตุเกสเป็นส่วนใหญ่ขึ้นดำรงตำแหน่งในหน่วยงานสำคัญ ๆ ของรัฐ

การทำลายอำนาจบริหารครั้งแรกของพระองค์เกิดขึ้นเมื่อปี ค.ศ.1823 ในการประชุม สภาองรัฐธรรมนูญฉบับแรกของประเทศ สมาชิกวาระสภาร่วมกันได้รับแนวความคิดจากพราเตอร์ นิยม สาระสำคัญของรัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ.1823 จึงมุ่งไปที่การทำจัดอำนาจสถาบันพระมหากษัตริย์ เปโดรเชิงสิทธิบั้งเหลือให้แก่ไข เมื่อถูกปฏิเสธ เปโดรประ kald รัฐบาลรัฐสภา เนรเทศโโซเช โบนิฟาซิโอ⁴¹ และน้องชายของเขาก็ถูกออกจากการเป็นรัฐบาล พร้อมกันนั้นแต่งตั้งกรรมการชุดใหม่ซึ่งเป็นคนของพระองค์ทั้งหมดทำให้การร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ขึ้น รัฐธรรมนูญฉบับนี้ประกาศใช้ในปี ค.ศ.1824 และก็ใช้มาตลอดจนกระทั่งสิ้นสุดสมัยสมบูรณ์นาฏราชิราชย์ในปี ค.ศ. 1889 มีสาระสำคัญดังนี้

1. กษัตริย์เป็นผู้พิจารณาแต่งตั้งวุฒิสมาชิกในสภาสูง ภาระการดำรงตำแหน่งตลอดชีวิต

2. กษัตริย์มีสิทธิเรียกประชุมรัฐสภาและมีสิทธิบั้งกษัตริย์ได้ ฯ ทั้งนี้ สิทธิ ดังกล่าวจะยุติลงถ้ารัฐสภาในบ้านที่จะประกาศใช้ ๓ วาระติดต่อกัน

3. ในสภาต่ำแม้ประชาชนเป็นผู้เลือกตั้งเข้ามา กษัตริย์นอกจากจะมีสิทธิบั้งร่าง กษัตริย์ฉบับใดได้แล้ว ยังมีสิทธิยุบสภาได้ตามแต่จะเห็นสมควร

4. ศาลยุติธรรมมีเสรีภาพในการตัดสินคดีความโดยปราศจากการแทรกแซงจาก สถาบันพระมหากษัตริย์หรือรัฐสภา

5. รูปการปกครองรวมอำนาจเข้าสู่รัฐบาลกลาง ตำแหน่งต่าง ๆ ในรัฐบาลส่วนภูมิภาค ได้มาจาก การเลือกตั้ง ทั้งนี้ตำแหน่งหัวหน้าหน่วยงานพระมหากษัตริย์เป็นผู้พิจารณาแต่งตั้ง

เมื่อรัฐธรรมนูญฉบับนี้ประกาศใช้ ชาวบราซิลเริ่มหวาดลัวและเกรงว่าโปรตุเกสจะ หวนกลับมาปกครองบราซิลอีก กลุ่มนี้ในรัฐเปอร์นัมบูร์ภายใต้การนำของมาโนเอล เดอ คาร์วาโล ประกาศแยกตัวเป็นอิสระ ด้วยความหวังจะรวมหงหงวัลภาคเหนือเข้าด้วยกันเป็นสหพันธรัฐ แห่งเส้นศูนย์สูตร อย่างไรก็ได้ กองทัพกบฏของคาร์วาโลถูกกองทัพรัฐบาลปราบลงภายใน ระยะเวลาเพียง ๑ ปี ทั้งนี้เป็นเพราะผู้นำฝ่ายกบฏมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันในเรื่องการมีทาง

41 โยเซ โบนิฟาซิโอ เหมือนกับชาวบราซิลคนอื่น ๆ ที่ไม่ต้องการให้โปรตุเกสมีอิทธิพลเหนือราชิล จอนน์ที่ ๖ กษัตริย์แห่งโปรตุเกสเป็นพระราชนัดดาของพระเจ้าเปโดรที่ ๑ กษัตริย์แห่งบราซิล กำลังใช้เปโดรที่ ๑ เป็นสะพานเชื่อมไปรัฐ เกษกันบราซิล

จักรพรรดิเปดร็อกที่ 1 แห่งบราซิล

(ค.ศ. 1798-1834)

ฝ่ายหนึ่งเห็นว่าควรยกเลิกทำให้ออกฝ่ายหนึ่งซึ่งเป็นเจ้าของไว่นาและต้องใช้พวากพาสเหล่านี้เลิกให้การสนับสนุน

ขัยชนะต่อกองทัพกบฏแบ่งแยกดินแดนไม่ได้ทำให้ชื่อเสียงของเปโตรดีขึ้น นอกจากนี้ เปโตรยังจำแนกนโยบายต่างประเทศที่มิตรภาพอีก กล่าวคือในปี ค.ศ.1826 เพื่อแกนเปลี่ยนกับคำประกาศรับรองรัฐบาลของราชชีลและเปิดสัมพันธ์ทางการค้ากับอังกฤษ เปโตรให้คำมั่นสัญญากับอังกฤษว่าจะยกเลิกการมีอาสาภัยในปี ค.ศ.1830 เมื่อถึงกำหนดเวลาเปโตรยังเพิกเฉย อังกฤษจึงอาศัยสิทธิสัญญาฉบับดังกล่าวส่งกองเรือมาปราบเรือค้าท่าในน่านน้ำราชชีล มาตรการปราบเรือค้าท่าในราชชีลมีผลทำให้ราคากาสในตลาดบริษัทสูงขึ้น แม้จะไม่มากต่อชาวไร้กาแฟในเมืองริโอเดจาเนโร เมืองเชา เปาโล และเมืองมีนัส เชอเรส แต่สำหรับชาวไร้ชาวนาในภาคเหนือ ที่ฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดีเท่าท่านได้จังหวัดเป็นอุปสรรคใหญ่อย่างใหญ่หลวงต่อการประกอบอาชีพการทำไรอ้อยและฝ้าย อุปสรรคดังกล่าวชาวไร่ทั้งภาคเหนือจึงต้องมีความผิดของเปโตร

ความไม่พอใจของชาวราชชีลต่อเปโตรอีกประการหนึ่ง ได้แก่ การประการสังคม กับอาร์เจนตินาในระหว่างปี ค.ศ.1825-1826 เพื่อยังกรรมสิทธิ์บันดินเดนที่เรียกว่าบันดาโอเรียนตัล ทรงครามนี้บราซิลสูญเสียบประมาณแผ่นดิน กำลังคนเพื่อให้ได้กรรมสิทธิ์บันดินแห่งนั้น แต่ผลจากการเจรจาดุสตรีนโดยมีอังกฤษร่วมอยู่ด้วย ในฐานะประเทศเป็นกลาง แม้จะไม่มีประเทศคู่สังคมได้บันดาโอเรียนตัล ไป แต่ผลของการเจรจาชาวราชชีลถือว่าเป็นการพ่ายแพ้และเสียเกียรติที่เปโตรจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบ มาในปี ค.ศ.1826 ชาวราชชีลริมแม่น้ำในเปโตรมากขึ้นแม้กระทั่งจ่อหันที่ 6 แห่งโปรตุเกสสัตินพะรัชน์ เปโตรเป็นรัชทายาทในราชบัลลังก์โปรตุเกส แม้ว่าพระองค์จะประภาสมถะสิทธิ์ดังกล่าวและยกราชบัลลังก์ให้แก่เจ้าหนูยังมาร์อา ดา กลอร์เรีย ริดาวย 5 พรราชฯ ของพระองค์ไป แต่ชาวราชชีลยังไม่หายกังวลว่าพระองค์จะไม่นำราชชีลไปผูกกับโปรตุเกสอีก

เปโตรสร้างภาพพจน์ที่ไม่ดีต่อชาวราชชีลอีกหลายประการ ได้แก่การใช้จ่ายเงินงานประมานอย่างฟุ่มฟิ่อย เพื่อจัดงานราชสำนักโปรดเกล้าฯ ไว้ในราชชีล การฉ้อราชภูร์บังหลวงของข้าราชการบริพาร ใช้อ่านจอย่างไม่มีเหตุผล ปลดข้าราชการด้วยสาเหตุเพียง “ไม่มีความจงรักภักดี” จำกัดสิทธิ์และหน้าที่ของสนับสนุนภารกิจภารกิจ ข้าราชการบริพารล้วนแต่เป็นชาวโปรตุเกส และที่สำคัญที่สุด ได้แก่ความไม่ซื่อสัตย์ต่อพระราชินีของพระองค์เอง พระราชินีแลโอลีปอลินาเป็นผู้ที่มีน้ำพระทัยกรังขวางทางและเป็นที่รักของประชาชน แต่เปโตรกลับไปรักและยกย่องโอมิลิเทีย เดอ คัสโตร คานโต อี เมโนย สร้างปราสาทส่วนตัวให้ออกทั้งแต่งตั้งให้คานโต คานโต อี เมโนย ดำรง

คำแทนงุนนางชั้นผู้ใหญ่⁴² และเป็นสมาชิกในสภาริหารแห่งชาติ ทำให้พระนางเลโอปอลินา ทรงเสียพระทัยและสืบพระราชมรดก ประชาชนร้องเรียนให้พระองค์ปลดนางคัสโตร คานโต อี เมโน ออกจากตำแหน่ง⁴³ แม้พระองค์จะทรงปฏิบัติตาม แต่กระนั้นประชาชนไม่ลืมความคิดที่ได้ทรงปฏิบัติต่อพระมเหสีของพระองค์

ในปี ค.ศ.1831 มีเสียงโجمติการบริหารงานของเปโดรดังขึ้น ภายในรัฐสภาองค์ เรียกร้องให้เปโดรแต่งตั้งชาวบราซิลในตำแหน่งสูง ๆ แทนชาวโปรตุเกส และให้ลดอำนาจของ ประกาศของกษัตริย์ลง กลุ่มผู้ไม่พอใจอยู่ทั่วไป⁴⁴ แม้ไฮเซโนบิพิชิโอ ผู้ซึ่งเดินทางกลับมาหลังจากถูกเนรเทศ จะพยายามเจรจาประนีประนอมอย่างไรก็ตามไม่เป็นผลสำเร็จ ในที่สุดในวันที่ 7 เมษายน เปโดรลงพระปรมาภิไยสละราชสมบัติให้แก่โอรสาป 5 พระราชวงศ์ของพระองค์ และอีก 2 อาทิตย์ต่อมาเดินทางออกนอกประเทศและไปสืบพระราชมรดกที่โปรตุเกสเมื่อปี ค.ศ.1834 รวมพระชนมายุได้ 36 พรรษา

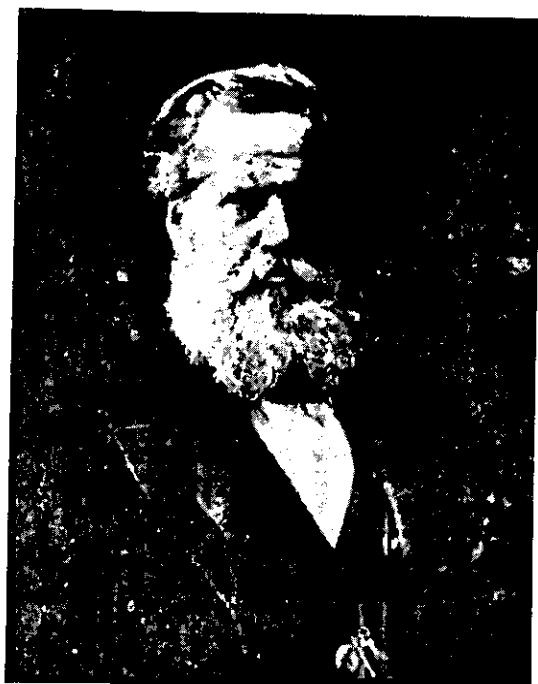
จักรพรรดิที่ 2 (ค.ศ.1831-1889)

การจากไปของเปโดรที่ 1 สร้างความบ้านปวนให้แก่บราซิลเกิดการແย่งอำนาจกันระหว่างบุคคล 3 กลุ่ม กลุ่มแรกได้แก่พวกที่ต้องการให้เปโดรที่ 1 กลับมา กลุ่มที่สอง ได้แก่พวกที่ต้องการให้บรรลุนิติรัฐมีรูปการปกครองอย่างอังกฤษ คือพระมหากษัตริย์อยู่ใต้รัฐธรรมนูญ และกลุ่มสุดท้ายได้แก่พวกที่ต้องการเปลี่ยนรูปการปกครองไปสู่ระบบสาธารณรัฐ แต่ผลสุดท้ายพวกนี้ยกษัตริย์รวมมือกับพวกเสรีนิยมฝ่ายขวา ซึ่งมีอิทธิพลมากกว่าอีกฝ่ายในระบบสมบูรณ์แบบสิทธิราษฎรและสถาปนาเจ้าชายเปโดร (ค.ศ.1825-1891) โอรสของเปโดรที่ 1 ขึ้นเป็นกษัตริย์ทรงพระนามว่าเปโดรที่ 2 แต่ก่อนที่พระองค์จะบรรลุนิติภาวะ (18 พรรษา) รัฐสภาได้แต่งตั้งคณะผู้สำเร็จราชการแผ่นดินจำนวน 3 คน จากสมาชิกของกลุ่มเสรีนิยมฝ่ายขวา และเพื่อความมั่นคงของราชลัลังก์ จัดตั้งหน่วยรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ ทั้งนี้ เพื่อใช้ปราบจลาจลและความวุ่นวายจากพวกก้าฟ ในขณะที่รัฐสภากำลังจัดระเบียบการปกครองอยู่นั้น พวกเสรีนิยมฝ่ายซ้ายที่ต้องการรูปการปกครองในระบบสาธารณรัฐก่อการกบฏครั้งแรกในปี ค.ศ.1831 ที่เมืองปาราอิก 2 ปีต่อมาในรัฐมีเนส เชอเรส และอีกปีต่อมาที่รัฐมาโต กรอสโซ และที่รัฐมารันยาโอล เพื่อเป็นการประนีประนอมกับกลุ่มเสรีนิยมฝ่ายซ้าย ในปี ค.ศ.1854 รัฐธรรมนูญฉบับแก้ไขเพิ่มเติมฉบับ

⁴² แต่งตั้งให้เป็น Marchioness of Santos

⁴³ เปโดรทรงอภิเชกสมรสใหม่กับเจ้าหญิงอาเมลีเย เดอ ลิวซ์เตนแบร์ก

⁴⁴ Keen and Wasserman, op.cit., pp.194-195.

จักรพรรดิเบตเตอร์ที่ 2 แห่งราชอาณาจักร

(ค.ศ. 1825-1891)

ปี ค.ศ.1824 ประกาศใช้ มีสาระสำคัญดังนี้

1. สมาชิกสภาจังหวัดซึ่งมาจากการเลือกตั้ง มีอำนาจเต็มที่ในการปกครองห้องถันของตน อำนาจดังกล่าวรวมถึงการควบคุมการใช้จ่ายเงินงบประมาณและการเก็บภาษี
2. ยอมรับการยืดถือที่ดินรายใหญ่ของนายทุนศักดินา
3. ยกเลิกสภาพริหารแห่งชาติที่ตั้งขึ้นตั้งแต่ในสมัยเปโตรที่ 1
4. คงรูปการปกครองแบบรวมอำนาจเข้าสู่รัฐบาลกลาง ผู้ว่าการรัฐเป็นคนของรัฐบาลกลาง และมีสิ่งหนึ่งสิ่งในการบัญชีหรือให้ความเห็นชอบในระเบียบข้อบังคับที่ประเทศเป็นผู้ประกาศใช้
5. ให้ลดจำนวนผู้สำเร็จราชการแผ่นดินจาก 3 คน เหลือเพียง 1 คน

อย่างไรก็ได้ การกบฏเกิดขึ้นอีกในปี ค.ศ.1835 ที่เมืองนาเรีย สงคราม 10 ปี (ค.ศ.1835 -1845) กับพวกแบ่งแยกดินแดนในรัฐวิโอ กรังเด ดู ชูล และกบฏในรัฐมารันยาโอ⁴⁵

การแยกดัวของรัฐวิโอ กรังเด ดู ชูล ออกจากบริเวณ รวมทั้งความล้มเหลวของกองทัพรัฐบาลในการปราบปรามกบฏ และการมีบุคลิกแบบแพด็จการอำนาจนิยมทางการเมืองของอดีตโอลิโภันโนนิโภ เพอิโซ ผู้สำเร็จราชการแผ่นดินที่มักเพิกเฉยต่อมติของรัฐสภาในการเลือกบุคคลขึ้นดำรงตำแหน่งในคณะรัฐบาล ก่อให้เกิดความไม่พอใจแก่ฝ่ายตรงข้าม ขณะเดียวกันการต่อสู้ทางการเมืองเริ่มมีระบบขึ้น กลุ่มเสรีนิยมฝ่ายขวาซึ่งสนับสนุนการปกครองในระบบทอบสหพันธ์รัฐจัดตั้งพรรคเสรีนิยม ส่วนกลุ่มอนุรักษ์นิยมซึ่งสนับสนุนการปกครองแบบรวมอำนาจเข้าสู่รัฐบาลกลาง จัดตั้งพรรคอนุรักษ์นิยมขึ้นมา เช่นกัน อย่างไรก็ได้ ทั้ง 2 พรรคนี้ไม่มีจุดหมายที่แน่นอนต่อรูปการปกครองในระบบทราชาธิปไตย และการใช้แรงงานของทาส

⁴⁵ กบฏส่วนใหญ่เกิดทางบริเวณตอนเหนือของประเทศไทย ซึ่งฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดีเท่ากัน (ทางเหนือส่วนมากปลูกอ้อยและมีสายส่วนทางใต้โดยเฉพาะในรัฐวิโอ เดอ จานีโร เซรา เปาโล และมีเนสเซอร์ส ปูร์ก้าฟฟ์) มีสาเหตุต่าง ๆ กันไป เช่น กบฏ “คากานายม” ที่เมืองปารา เกิดเพราชาไว้ชานา พ่อค้า และช่างมีมือไม่พอในการผูกขาดเศรษฐกิจของพื้นที่ชาวโปรตุเกสหรือกบฏที่เมืองนาเรีย (ค.ศ.1837-1838) เกิดเพราชาทุนศักดินาที่สูญเสียอำนาจทางการเมืองและเศรษฐกิจไปให้แก่รัฐบาลกลางและกบฏในรัฐวิโอ กรังเด ดู ชูล หรือกบฏของผู้ยากไร้ (Revolution of the Ragamuffins) ที่ก่อตั้งกบฏไม่พอใจต่อการขึ้นภาษีและผู้ว่าการรัฐที่รัฐบาลกลางสั่งมา กบฏยึดเมืองปอร์ติ อาเลเกร ประกาศตั้งสาธารณรัฐวิโอ กรังเด ดู ชูล เป็นอิสระจากบริเวณถึง 10 ปี

ในเดือนกันยายน ค.ศ.1837 เพอโโซ เมื่อถูกวิพากษ์วิจารณ์ผลงานการเมืองของเขาร่วมทั้งความพ่ายแพ้ของกองทัพรัฐบาลต่อพวกกบฏในรัฐริโอ กรังเด ดู ซูล ประกาศลาออกจากตำแหน่ง ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้มาดำรงตำแหน่งแทน ได้แก่ เปโตร เดอ อาโรโโซ ลีมา ผู้มีความคิดแบบอนุรักษ์นิยม อาโรโโซ ลีมา เมื่อกลับเพอโโซ คือเร่งลงมือปราบกบฏทั้งในรัฐ ริโอ กรังเด ดู ซูล และในส่วนอื่น ๆ ทางภาคเหนือ และเพื่อยุติสิ่งความกังวลฝ่ายกบฏ อาโรโโซ ลีมา เห็นว่าวิธีการของเพอโโซที่นำมาใช้ในการปราบกบฏ คือการให้อำนาจแก่กองทัพที่ข้ามอาณาเขต ฝ่ายรัฐบาลเป็นมาตรการที่อาจเป็นอันตรายต่อระบบการปกครองแบบมีพระมหากษัตริย์ของประเทศและต่อระบบการเมืองที่ด้วยเช่นกัน วิธีการที่อาโรโโซ ลีมา เห็นว่าจะได้ผลกว่าวิธีการแรก คือให้อัญเชิญเปโตรที่ 2 ขึ้นแท่นราชนรมบดี แม้ยังไม่ถึงกำหนดเวลาตามรัฐธรรมนูญ ก็ตาม ข้อเสนอแนะนี้ได้รับการเห็นชอบทั้งฝ่ายเสรีนิยมและอนุรักษ์นิยม รวมทั้งเปโตรที่ 2 เอง ดังนั้น ในวันที่ 22 กรกฎาคม ค.ศ.1840 สมาชิกทั้ง 2 สภาลงมติเป็นเอกฉันท์ให้แต่งตั้งเปโตรที่ 2 ซึ่งขณะนั้นมีพระชนมายุเพียง 15 พรรษา ขึ้นเป็นจักรพรรดิ ทรงพระนามว่าจักรพรรดิเปโตรที่ 2 และขึ้นครองราชย์สมบดีอีก 1 ปีต่อมา (กรกฎาคม ค.ศ.1841)

จักรพรรดิเปโตรที่ 2 ผู้ซึ่งมีภูมิหลังที่ได้เปรียบกว่าเปโตรที่ 1 อีกทั้งยังได้ตรียมตัวเป็นอย่างดีสำหรับการเป็นกษัตริย์⁴⁶ หนึ่งเดือนก่อนขึ้นครองราชย์ เปโตรที่ 2 เสริมอำนาจให้แก่พระองค์ อนุรักษ์นิยม ด้วยการบีบบังคับให้รัฐมนตรีในคณะรัฐบาลซึ่งเป็นฝ่ายเสรีนิยมลาออกจากตำแหน่ง ยกเลิกแผนการปฏิรูปซึ่งถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นต้นเหตุของการกบฏทั้งหลายในประเทศลดอำนาจของสถาบันทหารส่วนท้องถิ่นตามที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี ค.ศ. 1834 ลง และเพิ่มอำนาจให้แก่กองกำลังรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ นอกจากนี้ยังรื้อฟื้นสถาบันบริหารแห่งชาติที่ล้มลิกไป และสุดท้ายด้วยการเสนอแนะของฝ่ายอนุรักษ์นิยมให้ยุบรัฐสภา เสีย ว่าการเลือกตั้งครั้งที่ผ่านมาที่พระองค์เสรีนิยมได้เสียงข้างมากเป็นการเลือกตั้งที่ไม่ยุติธรรม

เพื่อประท้วงนโยบายของฝ่ายอนุรักษ์นิยม ในปี ค.ศ.1842 พวากเสรีนิยมในรัฐเซา เพาโล และรัฐมีเนส เชอเรส ก่อการกบฏ กบฏนี้ไม่ได้รับการสนับสนุนจากคนส่วนใหญ่ จึงถูกทหารรัฐบาลปราบลงอย่างง่ายดาย ฝ่ายกบฏได้รับการอภัยโทษและได้รับอนุญาตให้กลับเข้ารับราชการตั้งเดิม บุคคลเหล่านี้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีแก่รัฐบาล รวมทั้งในการแก้ไขรัฐธรรมนูญของพระองค์อนุรักษ์นิยมในสมัยต่อมา และช่วยให้รัฐบาลปราบกบฏในรัฐริโอ กรังเด ดู ซูล ได้เช่นกัน

เมื่อการขัดแย้งภายในรัฐบาลกลางยุติลง เปโตรที่ 2 หันไปปราบกองทัพแบ่งแยกดินแดนในรัฐริโอ กรังเด ดู ซูล ด้วยความช่วยเหลือจากกองทัพอธิการ กองทัพรัฐบาลภายใต้การนำ

46 Herring, op.cit., pp.831 และ 834.

ของ บารอน คาซิอัส มีชัยชนะเหนือกองทัพกบฎ ในสัญญาสงบศึกลงนามกันในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.1845 มีใจความสำคัญดังนี้ “รัฐบาลอภัยโทษให้แก่ฝ่ายกบฎ ไม่มีการตัดถอนตำแหน่งทางทหารกู้มผู้ก่อการและห้ามยังมีสิทธิลงสมัครแข่งขันในตำแหน่งผู้ว่าการรัฐที่จะมีขึ้นอีกด้วย ห้ามน้ำฝ่ายกบฎต้องยกเลิกกฎหมายที่ประกาศใช้ในรัฐของตนทุกฉบับ”

กบฏอีกกลุ่มหนึ่งเกิดในปี พ.ศ.1848 ในรัฐปูนัมมูโก ศูนย์กลางของความเคลื่อนไหวอยู่ที่เมืองเรซิเฟ สาเหตุมาจากการพากบฎไม่พอใจการผูกขาดการค้าของฟื้อค้าชาวโปรตุเกส ไม่พอใจผู้ว่าการรัฐที่รัฐบาลถูกสงสัย และไม่พอใจต่อการใช้อำนาจในการใหญ่ของสมาชิกในตระกูลควาลคันดี พากบฎเรียกว่า “ให้รัฐบาลจัดการโดยข้าพ่อค้าชาวโปรตุเกสออกจากเมืองเรซิเฟ เพิ่มอำนาจให้แก่รัฐบาลส่วนภูมิภาค” ขัดปัญหาการว่างงานและยืดที่ดินของตระกูลควาลคันดีมา แบ่งให้ชาวน้ำเรือ 47 กบฏนี้ก็เช่นเดียวกันกับกบฎกลุ่มอื่น ๆ ในปี ค.ศ.1849 ถูกกองทัพรัฐบาลปราบลงสำเร็จ ผู้นำกบฏลงโทษจำคุกตลอดชีวิต แต่ก็ได้รับการอภัยโทษทั้งหมดในปี ค.ศ. 1852

ในปี ค.ศ.1850 บรัซิลนับว่าสังบพสมควร องค์จักรพรรดิเอ็งกีฟรานซ์มาญุครับ 25 พระบาทริบูรณ์ ทรงอภิเชกสมรสแล้วกับเจ้าหญิงเทเรซาแห่งซิซิลี มีราช太子 2 พระองค์ (สวรรคตหมดทั้ง 2 พระองค์) และมีพระราชธิดาอีก 2 พระองค์คือเจ้าหญิงอิซาเบล และเจ้าหญิงลีโอลินี ส่วนทางด้านการปกครององค์จักรพรรดิเป็นผู้ใหญ่เพียงพอที่จะปกครองประเทศด้วยพระองค์เอง

รูปการปกครองในสมัยจักรพรรดิเปโตรที่ 2

ระบบของการปกครองของบรัซิลในสมัยจักรพรรดิเปโตรที่ 2 เลียนแบบมาจากรูปการปกครองของอังกฤษ กล่าวคือ มีนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้าคณะรัฐบาล นายกรัฐมนตรีจะเป็นผู้เลือกคณะรัฐมนตรีของตนเอง ส่วนใหญ่มาจากสมาชิกสภาตໍา ห้ามน้ำภายใต้คำแนะนำขององค์จักรพรรดิ นายกรัฐมนตรีตามปกติจะผลเปลี่ยนกันระหว่างผู้นำฝ่ายการเมืองทั้ง 2 พระองค์คือพระคุณนรุักษ์นิยมและเสรีนิยม ห้ามน้ำแล้วแต่เวลาตามความเห็นขององค์จักรพรรดิ พระคุณจะมีเสียงในรัฐสภามากกว่ากัน องค์จักรพรรดิเอ็งดำรงตำแหน่งผู้นำสูงสุดทางฝ่ายบริหาร มีสิทธิยับยั้งกฎหมายและยุบสภาได้ตามพระราชประสงค์⁴⁸ อำนาจบางประการขององค์จักรพรรดิถูกจำกัดลงในปี ค.ศ.1876 ในพระราชบัญญัติว่าด้วยการเลือกตั้งฉบับปี ค.ศ.1876 สมาชิกรัฐสภาขึ้น

⁴⁷ เป็นที่น่าสังเกตว่าการกบฎต่อครั้ง ไม่ว่าจะรุนแรงหรือไม่ ไม่มีผู้ใดกล่าวถึงกล่าวเลิกกาลเหตุ แม้แต่กบฏของชาวนึ่งในเรซิเฟก็ตาม ส่วนมากเรียกร้องความกินดีอยู่ดีของตน และการกระจายอำนาจให้แก่รัฐบาลส่วนภูมิภาคเท่านั้น

⁴⁸ จากปี ค.ศ.1841-1876 พระองค์ยุบสภาไปทั้งหมดอย่างน้อย 11 ครั้ง ในวาระต่าง ๆ กัน และบางครั้งโดยปราศจากเหตุผล

กิลเบอร์ต เฟร์เรอ นักสังคมวิทยาชาวบรูซิลของศตวรรษที่ 20 ยืนอยู่หน้าบ้านของ
เขานเมืองราชบุรี

ตรงต่อรัฐสภาแทนองค์จักรพรรดิ อย่างไรก็ตาม เปโตรที่ 2 ยังคงใช้สิทธิในการแต่งตั้งบุคคลขึ้น ดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ให้เป็นประโยชน์ต่อพระองค์กดแทนอำนาจที่เสียไป เช่น การแต่งตั้งประธาน สภาจังหวัด วุฒิสมาชิกซึ่งมีวาระตลอดชีพ และคณะกรรมการรัฐมนตรี นอกจากนี้อำนาจการแต่งตั้งของ พระองค์ยังควบคุมไปถึงสมาชิกของสภาเทศบาล ซึ่งแต่เดิมเคยตกอยู่ภายใต้อธิผลของพวกเจ้าของที่ ดินรายใหญ่หรือพวกฟ้าเซนเดโร การควบคุมสมาชิกของสภาเทศบาลทำให้อำนาจขององค์ จักรพรรดิขยายไปถึงสมาชิกสภาจังหวัด และรัฐสภาซึ่งบุคคลเหล่านั้น (สมาชิกสภาจังหวัดและ สมาชิกรัฐสภา) ใช้เป็นฐานกำลังยุ่ง

การใช้มาตรการควบคุมหน่วยงานของรัฐทั้งทางตรงและทางอ้อมของจักรพรรดิเปโตรที่ 2 ทำให้มีการเมืองบางคนประณามว่าเป็นวิธีการของเผด็จการ ในปลายสมัยของพระองค์ บางครั้งทรงถูกคุณมั่นว่าเป็น “เปโตรกลัวยอม” ซึ่งมีความหมายว่าคนเกี้ยจคร้าน อย่างไรก็ได้ ยังมีนักวิจารณ์บางคนเห็นว่า “แม้จะเป็นเผด็จการแต่พระองค์ก็เป็นเผด็จการเพื่อประเทศชาติให้ใช่ เพื่อตนเองไม่” บนจามิน คืน กล่าวไว้ในหนังสือ Latin American Civilization : The National Era ว่า “...การควบคุมเป็นชั้น ๆ ต่อกันลงมา องค์จักรพรรดิควบคุมนายกรัฐมนตรี นายกรัฐมนตรีควบคุมคณะรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรีควบคุมสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สภาต่า) การควบคุม เช่นนี้ ช่วยบังกันไม่ให้เต็ล่ายใช้อำนาจหน้าที่ของตนในการแสวงผลประโยชน์ให้แก่ตนของหรือผู้ อื่น....”⁴⁹ กิลเบอร์โต เพรเรอ นักสังคมวิทยาที่มีชื่อเสียงชาวราชิลในศตวรรษที่ 20 กล่าวถึง⁵⁰ เปโตรที่ 2 ว่า “ฝ่ายมองข้าราชการของพระองค์เหมือนกับนักสืบที่ทรงไว้ซึ่งคุณธรรมอันดีงาม”

ผลงานของจักรพรรดิเปโตรที่ 2

49 ปีที่จักรพรรดิเปโตรที่ 2 ทรงปกครองบริสุทธิ์นักประวัติศาสตร์นิยมแบ่งออกเป็น 3 ยุคใหญ่ ๆ ด้วยกัน 10 ปีแรก (ค.ศ.1840-1850) เป็นยุคของการปราบปรามกบฏและ จลาจล 20 ปีต่อมา (ค.ศ.1850-1870) เป็นยุคของการทำสังคมกับต่างชาติ และ 19 ปีสุดท้าย (ค.ศ.1870-1889) เป็นยุคของการต่อสู้กับพวกเสรี尼ยม พากนิยมรุปการปกครองในระบบสาธารณรัฐและการเลิกกษาสิทธิ์ และการสันติสุขของจักรพรรดิที่ 2

10 ปีแรกนับจากจักรพรรดิเปโตรที่ 2 ทรงรับมอบราชบัลลังก์ต่อจากผู้สำเร็จ ราชการองค์สุดท้าย (เปโตร เดอ อาโรโซ ลימה ค.ศ.1837-1840) รัฐบาลของจักรพรรดิเปโตรที่ 2

⁴⁹ Quoted in Benjamin Keen, Latin American Civilization : The National Era, (Boston, 1974) p.159.

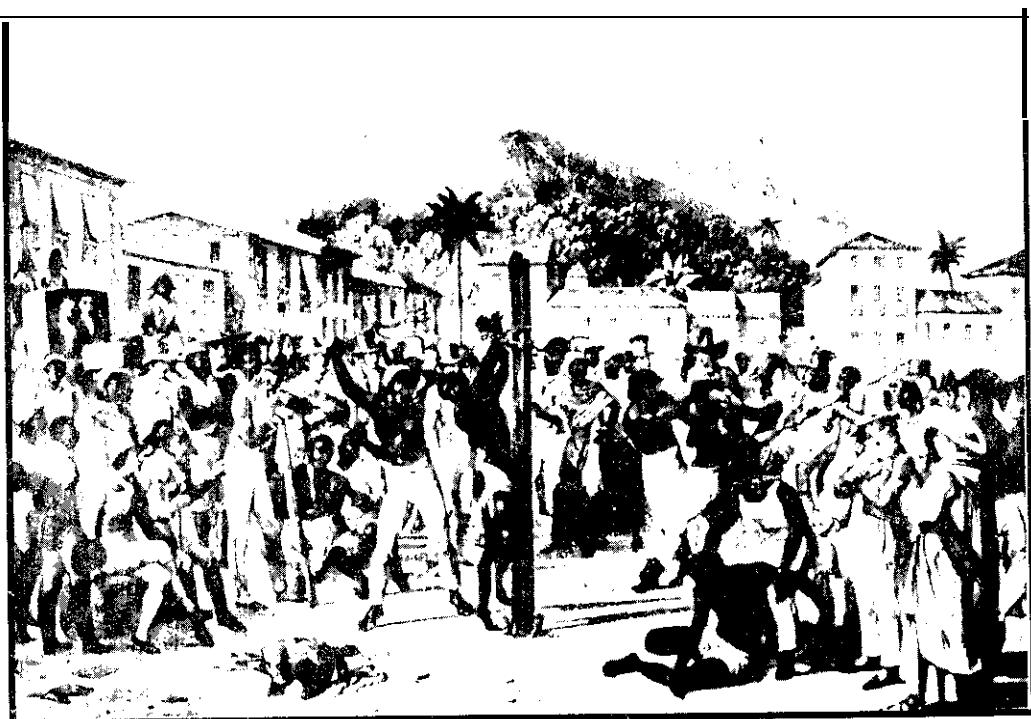
⁵⁰ Quoted in Herring, op.cit., p.836.

ปราบกบฏและจลาจลที่สำคัญหลายครั้ง เช่น กบฏของชาวเมืองมารันยาโอ ทรงปราบสำเร็จเมื่อปี ค.ศ.1841 กบฏในรัฐเชา เปาโล และรัฐมีนัส เชอเรส ในปี ค.ศ.1842 ทรงรวมกลังเมืองที่กินเวลาถึง 10 ปี (ค.ศ.1835-1845) กับพวกเบ่งแยกดินแดนในรัฐริโอ กรังเด ดู ซูล และกบฏของพวกเสรนิยมที่รัฐปูนัมบุโกถูกบ่าวบลลงเมื่อปี ค.ศ.1849. ดังรายละเอียดที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ลูอิช อัลเวซ เดอ ลิมา อี ซิลวา หรือการอนแห่งคาซิอัส นักการทหารและรัฐบุรุษเป็นผู้อยู่เบื้องหลังแห่งความสำเร็จทั้งหลาย และเป็นผู้ทำให้ราชชลที่ใกล้จะแตกแยกรวมตัวเป็นอันหนึ่งอันเดียว และมั่นคงตลอดระยะเวลากว่า 34 ปีที่เขารับราชการอยู่

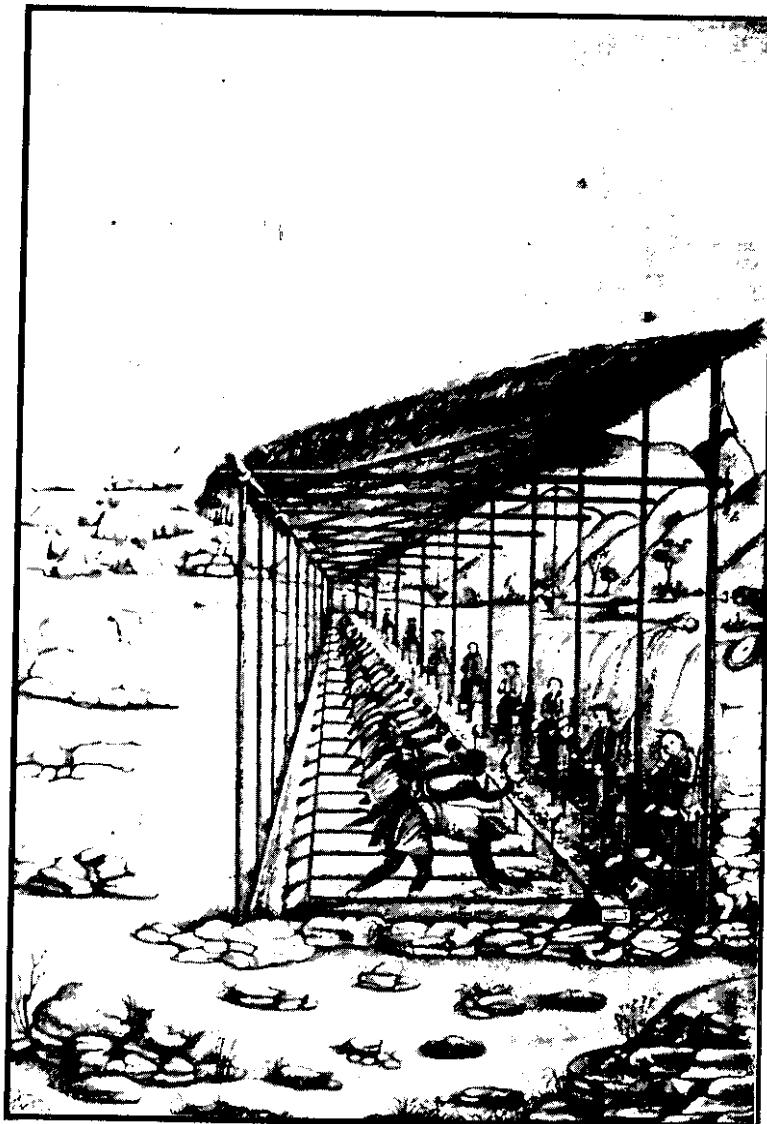
ผลงานของจักรพรรดิเปโตรอีกด้านหนึ่งก็คือ การทำสังคมร่วมกับต่างชาติ โดยเฉพาะอังกฤษ สหรัฐอเมริกา อาร์เจนตินา อูรุกวัย และบราซิล จริงอยู่เป็นที่ยอมรับกันว่าในสมัยนั้นไม่มีผู้นำคนใดที่มีความใกล้ชิด รู้จักยุโรปได้ดีกว่าพระองค์ ทั้งนี้จากภูมิหลังของพระองค์ที่สืบทอดมาจากการราชวงศ์สำราญ ๆ ของยุโรป อันได้แก่ราชวงศ์บรากันซา และบราซิล แต่การเป็นชาวยุโรปโดยเชื้อสายของพระองค์ไม่ได้ทำให้พระองค์รักษาผลประโยชน์ของยุโรป และทดสอบตั้งบราซิลที่กำเนิดของพระองค์ไปเต็มที่ ไม่ การเป็นชาวบราซิลยังทำให้พระองค์ต้องรักษาคำสัตย์ปฏิญาณที่ว่า “จะรักษาความเป็นอันหนึ่งอันเดียวของชนในชาติ และจะแบ่งแยกดินแดนไม่ได้” ในขณะที่พระองค์ขึ้นเถลิงราชสมบัติอีกด้วย

การขัดแย้งกับอังกฤษมีรากฐานมาตั้งแต่ปี ค.ศ.1807 คือตั้งแต่ก่อนเรือของอังกฤษช่วยเหลืออพยพราชสำนักโปรตุเกสมายังริโอเดอจาเนโร อังกฤษเข้ามามีบทบาทเหนือผู้นำของโปรตุเกสที่บราซิลนับตั้งแต่พระนางมาเรียอ่าที่ 1 กษัตริย์จอห์นที่ 6 จักรพรรดิเปโตรที่ 1 และพยายามจะครอบงำจักรพรรดิเปโตรที่ 2 ด้วย นอกเหนือปัญหาอื่นใด การค้าทาสเป็นปัญหาที่คราวก้าวมัดตั้งแต่จักรพรรดิเปโตรที่ 1 ในปี ค.ศ.1825 อังกฤษให้การรับรองบราซิล และกับคำมั่นสัญญาว่าบราซิลจะยุติการค้าทาสอย่างช้าๆ ในปี ค.ศ.1830 ตามข้อเท็จจริงในปี ค.ศ.1830 การค้าทาสไม่ได้หมดไปหากยังทิ้งไว้จำนวนมากขึ้น รัฐสภาร่างกฎหมายของบราซิลและกสุ่มเพื่อค้าทาสที่ต้องการขัดขืน เช่น บราซิล อังกฤษ ในปี ค.ศ.1845 ออกกฎหมายบังคับให้เรือค้าทาสรับบราซิลทุกลำที่ถูกเรือรับอังกฤษจับได้ในทะเลหลวงขึ้นศาลอังกฤษแทนศาลพิเศษ⁵¹ ตามข้อตกลงที่เคยให้ไว้ ตามข้อเท็จจริงจักรพรรดิเปโตรที่ 2 ไม่ต้องการให้มีการค้าทาสในบราซิล แต่พระองค์ยอมไม่ได้ที่จะให้อังกฤษเป็นผู้ลั่งการ การจับเรือค้าทาสของกองเรืออังกฤษตลอดระยะเวลา 5 ปี ทำความเสียหายให้แก่เศรษฐกิจของบราซิล อย่างไรก็ตี การค้าทาสก็ยังคงดำเนินต่อไป และเพิ่มจำนวน

⁵¹ ผู้พิพากษาในศาลพิเศษประจำกับตัวของบราซิลและชาวอังกฤษ

การลงโทษทางศาสนาในศตวรรษที่ 19

การใช้แรงงานกาสในการทำเหมืองเพชร

การใช้แรงงานทางการทําเหมืองแร่

มากขึ้น ประมาณว่าในระหว่างปี ค.ศ.1847-ค.ศ.1849 มีการนำทาสชาผิวดำเข้าประเทศปีละ 50,000 คน เป็นอย่างน้อย⁵²

ในปี ค.ศ.1850 เมื่อเห็นว่ามาตราการของตนไร้ผล อังกฤษเปลี่ยนนโยบายแทนการจับในทะเลหลวง เป็นข้ามตามจับใน่นน้ำของบราซิล รัฐสภาราชิลเพื่อป้องกันการคุกคามจากกองเรืออังกฤษ ออกกฎหมายเพื่อยุติการค้าทาส อย่างไรก็ดี ก่อนที่กฎหมายจะประกาศใช้บังคับ ในปี ค.ศ.1861 เรือรบลำหนึ่งของอังกฤษอันปางนอกชายฝั่งรัฐริโอ กรังเด ดู ซูล โดยปราศจากสาเหตุที่แน่ชัด อังกฤษอ้างว่าเป็นความผิดของบราซิล เมื่อเปโตรที่ 2 ปฏิเสธให้ความร่วมมือแก่องกฤษในการสืบสวนข้อเท็จจริง ทหารเรืออังกฤษกลุ่มนั้นก่อการจลาจลขึ้นที่เมืองริโอ เดอ Janeiro แต่ถูกกำลังตำรวจราชิลปราบลงอังกฤษใช้โอกาสนี้ปล้นเมืองริโอ เดอ Janeiro บีบบังคับให้ราชิลชดใช้ค่าเสียหาย บราซิลได้ตอบอังกฤษด้วยการประกาศตัดสัมพันธ์ทางการทูตในเดือนมิถุนายน ค.ศ.1863 หลังจากดใช้ค่าเสียหายไปตามที่อังกฤษเรียกร้อง

เหตุการณ์ขัดแย้งอีกรั้งหนึ่ง ได้เกิดการขัดแย้งกับสหรัฐอเมริกา กล่าวคือในขณะที่รัฐเนื้อและรัฐใต้กำลังทำสงครามกลางเมือง (ค.ศ.1861-1865) สัมพันธ์ไม่ตรึงระหว่างบราซิลกับอาชีงตัน ไม่ค่อยจะรับรื่นนัก เพราะถึงแม้ว่าบราซิลจะประกาศตัวเป็นกลาง แต่ในทางปฏิบัติ ปรากฏว่าบราซิลฝักใฝ่และให้การช่วยเหลือแก่กองทัพสมาพันธ์รัฐของรัฐทางใต้ ทางอาชีงตันทราบเรื่องนี้และได้ส่งทูตพิเศษเพื่อสืบข่าวคราวถึงในริโอ เดอ Janeiro อย่างไรก็ดี เมื่อสองค่ายกลาง เมืองของสหรัฐอเมริกายุติลง อันนราอัม ลินคอล์น ประกาศว่า “ท่านเชื่อคำพูดของเปโตรมากกว่ารายงานจากอาชีงตัน”

การขัดแย้งกับอาร์เจนตินาต่อการอ้างสิทธิเหนือบันดา โลเรียนตัล ดินเดนทางตอนใต้ ศุกของบราซิลที่ต้องการไปขึ้นอยู่กับอาร์เจนตินา ปัญหานี้ยุติลงไปครั้งหนึ่งเมื่อปี ค.ศ.1828 โดยมีอังกฤษเป็นผู้จราจรส่งไก่กลีบ อย่างไรก็ดี บราซิลไม่ได้พอใจในข้อตกลงมากนัก แต่เป็นพระติดขัดเรื่องงบประมาณ และกำลังคน อีกทั้งกบฏในรัฐริโอ กรังเด ดู ซูล (ค.ศ.1835-1845) ทำให้บราซิลไม่อาจใช้มาตราการรุนแรงในเรื่องนี้ได้ มาในทศวรรษที่ 1840 เมื่อawan มาญออล เดอ โรชา ประธานาธิบดีแห่งอาร์เจนตินา (ค.ศ.1829-1852) ตามข้อเรียกร้องของพระคุณรุกษ์นิยม หรือพวกบังโภสของอูรุกวัยเข้ายึดเมืองหลวงมอนเตวิดีโอ และญี่ว่าจะนำพวกเข้ากับอาร์เจนตินา⁵³ นักธุรกิจชาวบราซิลเริ่มตื่นตัวและเรียกร้องให้รัฐบาลดำเนินมาตรการอย่างโดยย่างหนึ่งต่ออาร์เจนตินา

⁵² D.P.Kiddler, and J.C.Fletcher, "Slavery is Doomed in Brazil," *History of Latin American*, pp.217-222.

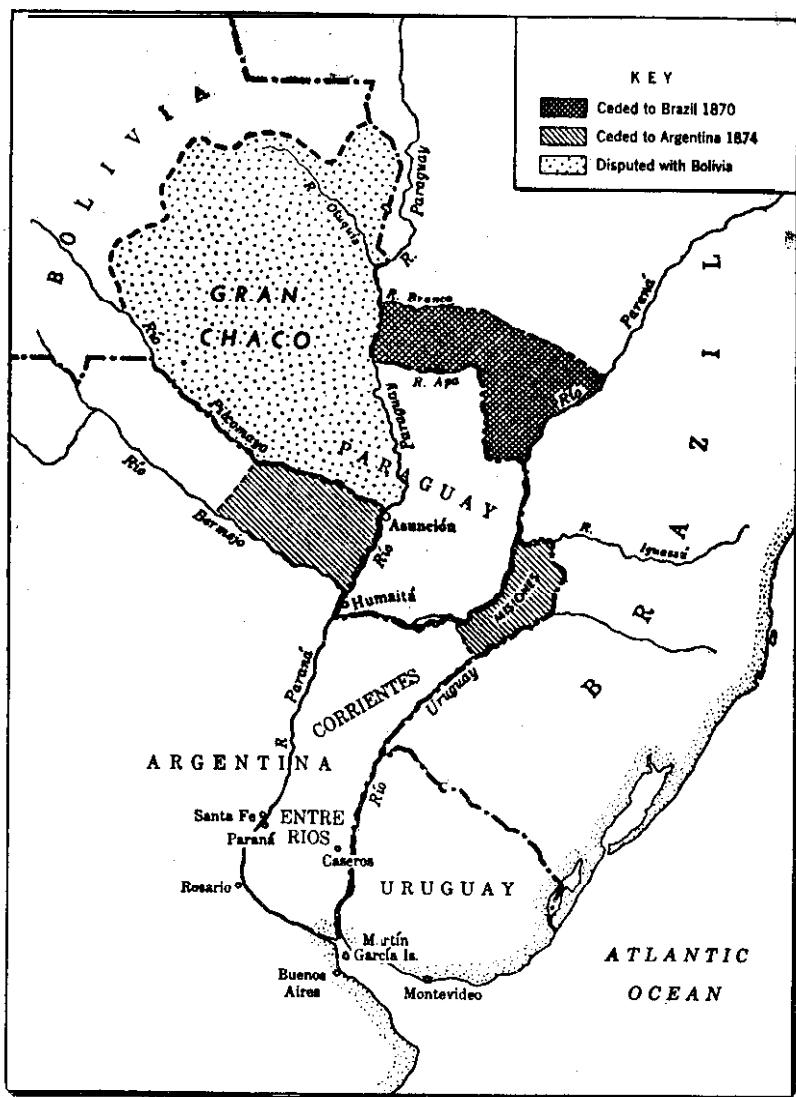
⁵³ Herring, op.cit.,pp.703-714

ในปี ค.ศ.1850 บริษัทปราบกบฏภายในรัฐบอร์อย เศรษฐกิจเริ่มดีขึ้น จักรพรรดิ เปโดรที่ 2 จึงตัดสินใจประกาศสหภาพกับอาร์เจนตินา กองทัพของบริษัทภายใต้การนำของ ชัสโต โซเซ เดอ อูร์กิชา ชาวอาร์เจนตินา (ต่อมาได้เป็นประธานาธิบดีของอาร์เจนตินา ค.ศ.1852-1860) ที่ได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายเสรีนิยม (หรือพวกโคลโรโนส) ของอูรุกวัย (บันดา โอลิเยน ตัล) ชาวนเมืองปารากวัย และกลุ่มโอดิญ่า จากเมืองคอร์เรียนเตส และเอนตรีริโออส ในอาร์เจนตินา มีชัยชนะเหนือกองทัพอาร์เจนตินาของประธานาธิบดี โรเช ปลดปล่อยอูรุกวัยได้สำเร็จในปี ค.ศ.1852 ขณะเดียวกันกองทัพอีกส่วนหนึ่งของบริษัทในปี ค.ศ.1851 เดินทางเข้าอูรุกวัยผ่านวากดิน แคนส่วนหนึ่งเข้ากับบริษัท อีกด้านหนึ่งก็พยายามขยายอิทธิพลทั้งทางด้านเศรษฐกิจและการทหาร เข้าไปช่วยเหลือพวกเสรีนิยมในอูรุกวัย การขยายตัวของบริษัททำให้อูร์กิชาซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีของอาร์เจนตินายกเว้นเมืองบัวโนส ไอเรส รับเบ็ดการเจราชึ่งผลจากการเจรจาทั้งบริษัทและอาร์เจนตินาทางด้วยความยอมรับความเป็นเอกภาพของอูรุกวัย อย่างไรก็ตาม แม้มีการทำสัญญาแล้วแต่กองกำลังจากรัฐริโอ กรังเด ดู ชูล (ซึ่งครั้งหนึ่งเคยคิดแยกตัวออกจากบริษัท) ซึ่งได้การสนับสนุนจากนักธุรกิจกลุ่มนี้ยกเข้าไปกรุงรานาอูรุกวัย พฤติกรรมซึ่งแสดงออกถึงการเป็นจักรวรรดินิยมของบริษัทแม้จะไม่ได้มาจากรัฐบาลโดยตรงก็ตาม ไม่เป็นที่พอใจของอาร์เจนตินาและอูรุกวัยนัก

นอกจากนี้จากสองครั้งแม้แต่ผลประโยชน์ในอูรุกวัย บริษัทยังประกาศสหภาพกับปารากวัยในสงครามที่รู้จักกันว่า “สงครามไทรภาคี” (War of the Triple Alliance) ระหว่าง บริษัท อาร์เจนตินา และอูรุกวัย รวมกันเป็นฝ่ายหนึ่งกับปารากวัย อีกฝ่ายหนึ่งในระหว่างปี ค.ศ. 1864-1870 สาเหตุของสงครามนี้เกิดขึ้นเมื่อฝ่ายอนุรักษ์นิยมในอูรุกวัยป้อนข่าวให้แก่ฟรานซิสโก โซลano โลเปซ ประธานาธิบดีของปารากวัย⁵⁴ (ค.ศ.1862-1870) ว่ากองทัพของบริษัท และอาร์เจนตินากำลังเตรียมพร้อมที่จะยึดอูรุกวัย ข้อความนี้มีส่วนถูกต้องเพริ่งในปี ค.ศ.1864 นั้นเอง บริษัทส่งกองทัพเข้าอูรุกวัย โลเปซเข้าช่วยเหลือฝ่ายอนุรักษ์นิยมในอูรุกวัยด้วยการยึดเรือรบลำหนึ่งของบริษัทและแล่นอยู่ในแม่น้ำปารากวัย ต่อมาอีก 2-3 อาทิตย์ ส่งกองทัพเข้ายึดรัฐมาโต ครอสโซ ในเดือนมกราคม ค.ศ.1865 โลเปซร้องขอต่อรัฐบาลอาร์เจนตินาให้กองทัพของปารากวัยข้ามพรมแดนอาร์เจนตินาเข้าไปโจมตีรัฐริโอ กรังเด ดู ชูล ทางตอนใต้ของบริษัท เมื่อถูกปฏิเสธจากประธานาธิบดีบาร์โซโลเม มิเต⁵⁵ (ค.ศ.1862-1868) แห่งอาร์เจนตินา โลเปซยกทัพผ่านเมืองคอร์เรียนเตสของอาร์เจนตินาเข้าไปยังบริษัท ประกาศสหภาพกับอาร์เจนตินาและบริษัท

⁵⁴ Bailey and Nasatir, op.cit., pp.404-407.

⁵⁵ Herring, op.cit., pp.721-723.

ดินแดนที่บราซิล และอาร์เจนตินาได้รับจากการทำสัมปทานกับ巴拉圭
(A.D. 1964-1870)

พร้อมกันทั้ง 2 ประเทศ อุรุกวัยจากแรงกดดันจากบริษัทเข้าร่วมในสหกรรมด้วย สหกรรมนี้ใช้เวลาทั้งหมด 5 ปี ซึ่งชนะเป็นของบริษัทแต่บริษัทด้วยสัญญาเสียกำลังทัพห้าร้อยกว่า 50,000 คน และบประมาณอีกกว่า 300 ล้านдолลาร์สหรัฐ เพื่อแลกเปลี่ยนกับเกียรติศรีอีสปันและดินแดนอีกส่วนหนึ่งที่พนวกเข้าเป็นของบริษัท

สภาพเศรษฐกิจและสังคม

บริษัทในปี ค.ศ.1850 เป็นต้นมานับได้ว่าเป็นยุคแห่งความเจริญทางด้านเศรษฐกิจและสังคมยุคหนึ่ง ความเจริญนี้เริ่มมาตั้งแต่ต้นศตวรรษ โดยเฉพาะทางด้านปลูกสัตว์ในพื้นที่ท่องเที่ยว ได้แก่ ประเทศ น้ำตก การไฟ และฝ้าย ในรัฐเบอร์มันบูโกและบราเซีย ปัจจุบันการฟื้นฟูภูมภาคที่เมืองเชา เปาโล อัตราผลผลิตทรัพยากรชั้นดีที่สุด ฯ ยกเว้นทองคำและเพชรเพิ่มขึ้น มีโรงงานอุตสาหกรรมเกิดขึ้นบ้างที่เมืองริโอ เดอ Janeiro การตั้งธนาคารแห่งบริษัทและการปรับปรุงกฎหมายพาณิชย์มีส่วนช่วยให้ระบบเศรษฐกิจของเอกชนคล่องตัวขึ้น ผลทำให้การค้าขยายของเอกชนในระหว่างปี ค.ศ.1849-1856 มีจำนวนเพิ่มขึ้นถึง 2 เท่าตัว

บุคคลผู้มีบทบาทต่อการเจริญทางด้านเศรษฐกิจของบริษัทในระยะดังกล่าว ได้แก่ ไอยร์เนอ อีวานเจลิสตา เดอ ซูชา หรือการอ่านแห่งโมอา (ค.ศ.1813-1889) ความสามารถของโมอาจัดอยู่ในกลุ่ม 3 ผู้ยิ่งใหญ่ของบริษัท คนที่หนึ่ง ได้แก่ จักรพรรดิเปโดรที่ 2 ในฐานะนักปกครอง อีกคนได้แก่ คาซิอัส ในฐานะนักการทหาร และโมอาในฐานะนักเศรษฐศาสตร์และนักอุตสาหกรรม ธนาคารของโมอามีสาขาไปทั่วทั้งในบริษัท ในอเมริกา และในยุโรป ธนาคารเหล่านี้ เป็นแหล่งเงินทุนของจักรพรรดิเปโดรที่ 2 เพื่อใช้จ่ายในการของประเทศและการทำงาน

ผลงานในด้านอื่น ๆ⁵⁶ ของโมอา ได้แก่ การสร้างทางรถไฟ ถนนหนทาง ท่าเรือ ชุดคลองเพื่อการเดินเรือภายในประเทศและเพื่อการชลประทาน รวมทั้งการก่อตั้งบริษัทเดินเรือระหว่างประเทศ นำก้ามมาใช้ในการผลิตไฟฟ้าในเมืองริโอ เดอ Janeiro ตั้งโรงงานทอผ้า นำกิจการโทรเลขเข้ามาใช้ภายในประเทศ มีการตั้งตลาดหุ้นเพื่อค้าขายแลกเปลี่ยนหุ้นภายในประเทศ เป็นเจ้าของกิจการทางด้านเกษตรกรรมทั้งในบริษัท อุรุกวัย และอาร์เจนตินา สหกรรมระหว่างบริวัลกับอาร์เจนตินาต่อบัญชาในอุรุกวัยในระหว่างปี ค.ศ.1850-1870 ส่วนหนึ่งเกิดจากการพยากรณ์ขาดประโภชน์ของโมอาเองในอุรุกวัย อย่างไรก็ต้องรับภารกิจทำให้อำนาจการเศรษฐกิจของโมอาถูกทำลายลงไปหมด ในปี ค.ศ.1875 โมอาและหุ้นส่วนได้สัญญาจะดำเนินการเป็นผู้นำทางเศรษฐกิจของประเทศลงอย่างสิ้นเชิง

⁵ ⁶ Ibid., pp.840-841.

ในการปรับปรุงระบบเศรษฐกิจของประเทศที่ไม่อาจทำให้แก่ราชชัลีมีข้อที่น่าสังเกต อยู่ประการหนึ่ง คือ ไม่อาจทำเพื่อความกินดือดูดีของประชาชนในชาติมากกว่าจะทำเพื่อพ่อค้าและนายทุนต่างชาติ ตัวอย่างเช่น การสร้างทางรถไฟ การขุดคลอง การสร้างถนน และกิจการโทรเลข สิ่งเหล่านี้เพื่อผลประโยชน์ของชาติ ไมามีความคิดว่าเศรษฐกิจของประเทศจะเจริญได้ นั้น ประชาชนต้องใช้ทรัพยากรที่ผลิตได้ภายในประเทศเอง ด้วยเหตุนี้ของการเปิดเส้นทางเดินรถ เดินเรือจึงมุ่งไปที่การเชื่อมศูนย์กลางการผลิตในชนบทกับเมืองหลวงหรือตลาดของผู้บริโภค นอกจากนี้ไม่อย่างเป็นผู้ต่อต้านการใช้สินค้าของต่างชาติ สนับสนุนการตั้งกำแพงภาษี นโยบายของ莫อาได้รับการต่อต้านอย่างรุนแรงจากพวกเฟเซนเดโร และพ่อค้าชาวอังกฤษอย่างไรก็ได้ในส่วนของจักรพรรดิเปโดโรที่ 2 ไม่ได้ช่วยเหลือ莫อาในเรื่องนี้มากนัก⁵⁷ พระองค์กำลังสนใจต้นไม้และภาษาอาหรับ ปล่อยให้莫อาต่อสู้กับปัญหาดังกล่าวไปคนเดียว

การขยายตัวของเศรษฐกิจในทุก ๆ ด้านก่อให้เกิดความต้องการแรงงานมากขึ้น เพื่อสนองความต้องการทางด้านนี้ในทศวรรษที่ 1850 รัฐบาลกำหนดมาตรการเพื่อซักจูงใจโดยเฉพาะชาวบุรุษให้เดินทางเข้ามาตั้งรกรากภายในประเทศ นับจากมีประกาศเป็นต้นมา มีชาวบุรุษโดยเฉพาะชาวอิตาเลียน เยอรมัน สเปน และโปรตุเกส อพยพเข้ามาระบุจำนวนมาก ปัจจุบัน จากปี ค.ศ.1874 เป็นต้นมา นโยบายดังกล่าวเกิดผลอย่างจริงจัง จำนวนผู้อพยพเพิ่มจำนวนมากขึ้นนับได้จนถึงปี ค.ศ.1889 เป็นจำนวนถึง 600,000 คน บุคคลเหล่านี้ประกอบอาชีพต่าง ๆ กัน นับตั้งแต่นายช่างฝีมือวิศวกร พ่อครัวรายย่อย และนายธนาคาร

สภาพสังคมของราชชัลีในปี ค.ศ.1850 ยังไม่มีการเปลี่ยนแปลงมากนัก จากในสมัยอาณานิคม สังคมยังคงเป็นสังคมทักษิณตามท้องไธ่ห้องน้ำของพวกเฟเซนเดโร ผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินส่วนใหญ่ของประเทศและเป็นผู้มีอำนาจอย่าง “ลันฟ้า” ทำลายคงอยู่จำกัดสิทธิและหน้าที่อนาคตขึ้นอยู่กับความเมตตากรุณาปราานีของผู้เป็นนาย แต่สำหรับทักษิณที่ได้รับการปลดปล่อยมีสิทธิทางกฎหมายเท่าเทียมกับชาวผิวขาว ทั้งนี้เพื่อระฐานะทางเศรษฐกิจเป็นตัวกำหนดฐานะทางสังคมมากกว่าทางเชื้อชาติหรือผิวพรรณ

ชา尔斯 ดาร์วิน ครั้งหนึ่งในปี ค.ศ.1832 เดินทางมาเมืองริโอ เดอ Janeiro และได้กล่าวเปรียบเทียบสภาพของท้องถนนกับเมืองต่าง ๆ ในอเมริกาใต้ด้วยว่า “ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปมากในปี ค.ศ.1850 เศษกระดาษ กองขยะทั้งไว้เกลื่อนถนนส่องกลืนเหมือนไปทั่ว นกแร้งคือผู้กำหนดหน้าที่เก็บภาชนะ ประชาชนไม่มีน้ำสะอาดไว้ดื่มกินหรือใช้ชำระล้างร่างกาย การสาธารณสุขไม่

⁵⁷ Anyda Marchant, "Emperor Pedro II Gave the Banker Baron Maua a Hard Time," History of Latin America, pp.124-131.

การทำเหมืองทองคำและเพชรในรัฐมินัส เซอเรส ในศตวรรษที่ 18

ดีพอ การเสียชีวิตระไว้ให้ล่องและมาลาเรียถือว่าเป็นร่องปรกติสัย เช่นเดียวกับในด้านอาหาร เพื่อการบริโภคเช่นกัน อาหารหลักได้แก่ข้าวโพด มันสำปะหลัง ผลไม้พื้นเมือง และเศษเนื้อ

การเปลี่ยนแปลงสภาพสังคมของชาวบราซิล ศาสนามีส่วนช่วยด้วยสถาบันหนึ่ง นักบวชในศาสนาคริสต์เดียนิกายโรมันคาทอลิกส่วนใหญ่เป็นผู้ได้รับการศึกษาจากยุโรป ผลงาน จึงมุ่งไปที่การพัฒนาระบบการศึกษาของประเทศ อย่างไรก็ได้ในปี ค.ศ.1850 จำนวนผู้ไม่รู้หนังสือ ยังมีจำนวนมาก ส่วนใหญ่ก็คือผู้ไม่ใช่อภิสิทธิชน หรือมีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดีพอ บรรชิลมี ห้องสมุด สถาบันวิจิตรศิลป์ สวนพฤกษาศาสตร์ ห้อง模เป็นผลงานของนายดิริญจอนท์ที่ 6 ในสมัยที่ มาปักครองบราซิล ทั้งนี้เพื่อต้องการสร้างผลงานทางด้านการศึกษาให้เก่าบราซิล กิลเบอร์ โต เฟร์เรอ กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า “เป็นการกระทำที่ไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริง” บรรชิลมีแต่ห้องสมุด แต่ไม่มีหนังสือ และไม่มีมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงแม้แต่แห่งเดียว ถึงกระนั้นก็ได้ในจำนวนนักวิชาการ ซึ่งมีจำนวนน้อย แต่ก็มีผู้ที่มีชื่อเสียงของละตินอเมริกา เช่น มาเร็โควิสแห่งอิตัลเยน วิสเคาน์แห่ง ริโอ บาร์โก และนาบูโก เดอ อาร์โกร

ความล้าหลังในระบบการศึกษาของบราซิลเกิดจากสาเหตุหลายประการ นับตั้ง แต่ความไม่สนใจอย่างจริงจังของโปรตุเกสต่อระบบการศึกษาในประเทศบราซิล ความยากจน ของบราซิล การมีภูมิประเทศที่กว้างขวางและยากต่อการเดินทางติดต่อระหว่างชุมชน การ ให้ความสำคัญกับการใช้แรงงานทาสและความหวัดกลัวของบรรดาพาณิชย์ ว่าระบบการศึกษา จะทำให้ปักครองคนงานยากขึ้น ในที่ประชุมร่างรัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ.1823 เคยปราบกันถึง เรื่องการจัดการศึกษาให้เก่ายาชนของประเทศ และที่ประชุมลงมติให้รัฐจัดให้มีการศึกษาระดับ ประถมศึกษาในทุก ๆ หมู่บ้าน และระดับมัธยมศึกษาในทุก ๆ รัฐ แต่เมื่อเรื่องผ่านมาถึงจักรพรรดิ เปโดรที่ 1 ความไม่สนใจต่อปัญหาดังกล่าวอย่างจริงจังของพระองค์ ทำให้เรื่องนี้เงียบหาย ไป อย่างไรก็ได้ในปี ค.ศ.1827 ในรัฐเปอร์นัมบูโก และเซา เปาโล มีสถานศึกษาภูมายกตื้น รัฐละ 1 แห่ง ในระหว่างปี ค.ศ.1830-1840 โรงเรียนระดับประถมศึกษา 3 แห่ง ในปี ค.ศ. 1838 และปี ค.ศ.1847 มีโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา และสถาบันการศึกษาทางวิศวกรรมศาสตร์ เกิดขึ้นในเมืองริโอ เดอ Janeiro ตามลำดับ ในปี ค.ศ.1856 ตั้งสถาบันการศึกษาการเหมืองแร่ ขึ้น อีก 1 แห่งในรัฐมีนัส เชอร์เรส

สำหรับจักรพรรดิเปโดรที่ 2 พระองค์เป็นผู้ที่รักการศึกษาเป็นชีวิตจิตใจ ถึงกับเคย ตรัสว่า “ถ้าไม่ต้องเป็นเกษตริย์แล้วพระองค์จะเป็นครุ” แต่เมื่อเป็นเกษตริย์พระองค์ยังคงสนับสนุน การศึกษาเท่าที่ทำได้ เช่นทุกครั้งที่มีผู้ต้องการก่อสร้างอนุสาวรีย์ของพระองค์ ตั้งครั้งหนึ่งเมื่อเสร็จ

โบสถ์แห่งหนึ่งในรัฐมีนัส เชอเรส

จากสังคมกับป่ากวัย พระองค์ทรงทักษิณและให้นำงบประมาณดังกล่าวไปสร้างโรงเรียนเพิ่มขึ้น แต่ในส่วนรวมแล้วนโยบายทางด้านการศึกษาของพระองค์มักไม่ประสบผลสำเร็จมากนัก ในปี ค.ศ.1889 ซึ่งเป็นปีสุดท้ายและสิ้นสุดจักรพรรดิที่ 2 มีเด็กชาวราชชิกเพียง 5.6 เปอร์เซ็นต์ของประชากรทั้งหมดที่มีโอกาสเข้ารับการศึกษาในระดับประถมศึกษา ส่วนการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยแม้จะมีการเปิดสอนกันในสาขาวิชาแพทยศาสตร์ นิติศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ แต่ยังไม่มีมหาวิทยาลัยใดที่มีชื่อเสียงเท่ามหาวิทยาลัย เช่นในดินแดนที่เคยเป็นอาณาจักรของสเปนมาก่อนได้เลย และการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีอยู่เพียงไม่กี่แห่ง เปิดโอกาสให้แก่นักศึกษาชายเท่านั้น สรุปว่าไม่มีโอกาสแม้แต่การเข้ารับฟังการบรรยายต้องได้รับอนุมัติเป็นพิเศษ จากองค์จักรพรรดิ⁵⁸ สำหรับจักรพรรดิเบโกรที่ 2 เอง ดังที่กล่าวไปแล้วว่าพระองค์เป็นนักตริยันักการศึกษา นักกวี แม้จะไม่ใช่นักประชัญญ์ แต่พระองค์ก็ชูชั้นในวิชาการหลาย ๆ สาขา เช่น ชีววิทยา ตารางศาสตร์ โบราณคดี ประวัติศาสตร์ ปรัชญา และพิสิกส์ นอกจากนี้ยังส่งเสริมให้ชาวราชบัณฑุลุ่มใจหัวความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ สนับสนุนการแปลผลงานของนักวิชาการต่างชาติมาเป็นภาษาโปรดตุเกส เดินทางพบปะผู้คนทั่วในยุโรปและอเมริกา ที่สำคัญคนหนึ่งได้แก่ อเล็กซานเดอร์ เกรแฮม เบลล์ ผู้ประดิษฐ์โทรศัพท์ชาวอเมริกัน การเสด็จประพาสในแต่ละครั้งทำให้ชื่อเสียงของพระองค์และราชชิกได้รับการยกย่องและรู้จักโดยทั่วไป

ความเสื่อมของจักรพรรดิที่ 2

ผลงานของจักรพรรดิเบโกรที่ 2 ที่สร้างไว้ให้แก่ชาวราชชิกลดลงเวลาที่พระองค์ทรงปกครองอยู่นั้น ไม่ว่าจะในด้านการศึกษา การทหาร การเศรษฐกิจ และผลลัพธ์จากการที่พระองค์เสด็จประพาสเพื่อเรียนรู้สัมพันธ์ไม่ต่างกับประเทศต่าง ๆ ทั่วในยุโรปและอเมริกา และกับองค์กรของศาสนานั้น นับได้ว่าพระองค์ได้ทรงยกฐานะของราชชิกจากอาณาจิตรที่ด้อยพัฒนาขึ้นเป็นประเทศนานาชาติที่มีมาตรฐานสากล เช่น บรรดาข้าราชการบริหาร พวกฟ้าเซนเดโร องค์กรของศาสนาและกองทัพ เริ่มเปลี่ยนแนวทางและในที่สุดร่วมกันขับไล่พระองค์ออกจากตำแหน่ง และเปลี่ยนรูปแบบการปกครองจากราชบัณฑุลไปเป็นระบอบสาธารณรัฐ การสูญเสียอำนาจของพระองค์มีสาเหตุดังนี้

ประการที่ 1 การขัดแย้งกับศาสนา ถึงแม้ว่าจักรพรรดิเบโกรที่ 2 จะเป็นผู้มีความศรัทธาในศาสนาคริสต์เทียน โดยเฉพาะนิกายโรมัน คาಥอลิก แต่ความสัมพันธ์ของพระองค์นั้นค่อนข้างจะใกล้ชิดกับองค์การศาสนาในสหรัฐอเมริกา และอังกฤษมากกว่าสเปนหรือโปรตุเกส

⁵⁸ Herring, op. cit., p. 843.

นอกจากนี้พระองค์ยังถูกกล่าวหาว่าเลื่อมใสในลัทธิโปรเตสตันท์ ยิว และมอร์มอน อีกด้วย

ความขัดแย้งที่นำไปสู่การเสื่อมอำนาจของเปโดโรที่ 2 และการสนับสนุนของศาสนาจากกรุงโรม เกิดขึ้นในปี ค.ศ.1865 เมื่อสันตปาปาที่กรุงโรมประกาศprograms ของสมาคมลับฟรีมาซอง ประเทศต่าง ๆ ในละตินอเมริกาไม่มีัญหา เพราะประดิษฐ์มักขัดแย้งกับสมาคมลับอยู่แล้ว แต่ในบรasil บรรดาผู้นำทั้งหลาย อย่างเช่น โอเช โบนิฟิซิโอ นอกจากจะไม่ขัดแย้งแล้วยังเป็นสมาชิกหรือให้การสนับสนุนสมาคมลับ เช่น ฟรีมาซองในนามของกลุ่มการต่อต้าน เพื่อศาสนาด้วย ดังนั้น เมื่อเปโดโรที่ 2 ปฏิเสธให้ความร่วมมือกับศาสนาที่กรุงโรม อีกทั้งยังประกาศลงโทชานกันว่า 2 รูปในข้อหาขัดคำสั่งองค์จักรพรรดิ ประกอบความไม่เห็นอนในคำสั่งลงโทชาน⁵⁹ ทำให้อีกฝ่ายหนึ่งเกิดความไม่ไว้วางใจในนโยบายทางศาสนาของพระองค์

ประการที่ 2 การขัดแย้งในปัญหาของกองทัพ จักรพรรดิเปโดโรที่ 2 ทรงเห็นว่าการกินเดือยดีของประชาชนเป็นสิ่งที่รัฐบาลควรกระทำ หากใช้การมีกำลังทหารหรืออาชญากรปราบปรามที่มีประสิทธิภาพอย่างเดียวไม่ อย่างไรก็ต้องส่งความบ่อครั้งกันเพื่อบ้านทำให้พระองค์เห็นถึงความจำเป็นในข้อนี้ขึ้นมา ความคิดนี้ได้รับการสนับสนุนจากคาชัวล วีรบุรุษแห่งสหภาพของบรasil นายกรัฐมนตรี 2 สมัยและผู้นำคนหนึ่งของฝ่ายอนุรักษ์นิยม แต่ได้รับการคัดค้านจากฝ่ายเสรีนิยมที่ต้องการรัฐบาลเพื่อเรื่อง นโยบายประณีตของพระองค์ทำให้พากอนุรักษ์นิยมเกิดภาพพจน์ว่าพระองค์ทอดทิ้งและไม่ให้ความสำคัญอย่างเพียงพอต่อกองทัพ

ประการที่ 3 ความต้องการรูปการปกครองในระบบสาธารณรัฐ แนวความคิดในการปกครองประเทศในระบบสาธารณรัฐซึ่งประเทศต่าง ๆ ในละตินอเมริกา รวมทั้งประเทศไทย และเม็กซิโกที่เพิ่งเปลี่ยนแปลงรูปแบบการปกครองสู่ระบบดังกล่าว เป็นที่เผยแพร่ในกลุ่มปัญญาชนทั้งของกลุ่มอนุรักษ์นิยมและเสรีนิยม ทั้งผู้ที่มีความหวาดกลัวและชื่นชอบ ด้วยการปกครองในระบบสาธารณรัฐ บุคคลเหล่านี้หวังว่าจะมีชีวิตที่ดีกว่า พร้อม ๆ กับความต้องการรูปการปกครองแบบใหม่ ความคิดของนักปรัชญากลุ่มโพลิติสต์ตามแนวทางของอ古สต์ คงต์ เข้ามาเพิ่มน้ำหนักให้ปัญญาชนเหล่านั้น ประกอบกับข้อเรียกร้องให้ล้มเลิกความคิดที่ไม่เป็นวิทยาศาสตร์ และการปกครองในระบบเผด็จการอำนาจนิยมทางการเมือง และให้บารัชการทำหน้าที่เป็นผู้รับใช้ประชาชนอย่างแท้จริง ความคิดดังกล่าวปรากฏเจ่นชัดในหนังสือพิมพ์ A Republica ที่ตีพิมพ์ออก

⁵⁹ เดิมที่ให้คุมขังต่อกันมาเป็นจ้าวูกและให้ทำงานหนัก และเปลี่ยนเป็นจ้าวูก และในที่สุดให้อภัยโดย

เผยแพร่ในปี ค.ศ.1870 ในเมืองริโอ เดอ Janeiro จักรพรรดิบิ๊บโรที่ 2 ไม่ได้แสดงทำทีเป็นปฏิบัติชั้นต่อข้อเรียกร้องแม้จะมีคนระบุว่า “เป็นความชอบธรรมในการแสดงความคิดเห็นของกองบรรณาธิการผู้พิมพ์โฆษณา” จากนั้นความคิดความต้องการรูปการปักครองในระบบสารสนเทศแพร่หลายไปทั่ว รวมทั้งมีการสอนกันด้วยในระดับมัธยมศึกษา

ประการที่ 4 ปัญหาการเลิกทาง การมีทางในบริษัลสร้างความขัดแย้งให้แก่ จักรพรรดิไม่เพียงแต่กับคนต่างชาติ แต่ยังเป็นปัญหากับคนในชาติอีกด้วย แม้ในความคิดส่วนพระองค์ แล้วจะไม่เห็นด้วยกับการใช้แรงงานทางในการพัฒนาประเทศ ซึ่งพระองค์ได้แสดงให้เห็นในช่วงเวลาที่ขึ้นเส้นทางราชสมบัติเมื่อปี ค.ศ.1840 พระองค์ปลดปล่อยและให้เสรีภาพแก่ทางในความครอบครองของพระองค์อีกทั้งเรียกร้องให้หุ่นเป็นปฏิบัติตาม หรือในปี ค.ศ.1866 เมื่อองค์กรของศาสนาในสำนักสงฆ์เบเน迪คติเมืองริโอ เดอ Janeiro ปลดปล่อยทางในครอบครองเช่นกันให้เป็นอิสระ พระองค์ส่งสาร์และแสดงความยินดีต่อการดำเนินการทางการเมืองที่มีผู้ปฏิบัติตามนโยบายของพระองค์ แต่จักรพรรดิบิ๊บโรที่ 2 ทรงทราบดีว่าการกระทำเช่นนี้ย่อมไม่เป็นที่พอใจของบรรดาพวกราชเดิร์ แล้วมีผลต่อระบบเศรษฐกิจของชาติที่อาคัยแรงงานทางเป็นสำคัญ ขณะเดียวกัน พระองค์ถูกแรงกดดันจากอังกฤษด้วยที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น และจากขบวนการเลิกทางซึ่งมีเจ้าหนูยังอิชาเบล พระธิดาพระองค์หนึ่งของพระองค์กับพระสวามีของพระนางที่มีส่วนร่วม ขบวนการนี้พิมข้อเรียกร้องและทวีความรุนแรงเมื่อปี ค.ศ. 1871 จากแรงกดดันของกลุ่มต่าง ๆ แผนการเลิกทาง⁶⁰ ถูกกำหนดเป็นนโยบายของชาติและได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา ส่วนผู้ลงประปรานากไรยกคือเจ้าหนูยังอิชาเบลซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งผู้สำเร็จราชการแผ่นดินแทนจักรพรรดิซึ่งอยู่ในระหว่างเสด็จประพาสประเทศต่าง ๆ อยู่ในญี่ปุ่น

ในกฎหมายฉบับริโอ บังโกร มีผลต่อการเลิกทาง ก่อตัวคือทางในครอบครองของรัฐบาลและราชสำนักจะได้อิสราภพทันทีที่กงหมายประกาศใช้ ส่วนทางคนอื่น ๆ นั้นให้รัฐจัดตั้งกองทุนเพื่อการไถ่ถอนอิสราภพให้ เด็กที่เกิดจากการดาวที่เป็นทางไม่ต้องเป็นทาง เช่น มาตรา แต่เพื่อการประนีประนอมยังคงให้เจ้าของที่ดินมีสิทธิใช้แรงงานเด็กที่เกิดจากการดาวที่ไปจนกระทั่งเด็กผู้นั้นมีอายุครบ 25 ปี จึงจะมีอิสราภอย่างสมบูรณ์ ผลจากการประกาศกงหมายฉบับนี้

⁶⁰ เป็นผลงานของ นายโก เดอ อาโรโย วิสเคาน์ต ริโอ บังโกร และ อัลฟิม นาบูโก

มีทางชายหญิงกว่า 1 ล้าน 7 แสนคน ได้รับอิสรภาพทันที แต่ยังไม่เป็นที่พอใจของบรรดาผู้ต้องการให้เลิกทาส ด้วยเหตุนี้เอง การดำเนินการต่อต้านการเมืองด้านงานต่อไปภายใต้การนำของข้าวกิม นายูก ผลปราภูว่าประสบผลสำเร็จตามลำดับ ในปี ค.ศ.1883 มีการประ揭露ยกเลิกการเมืองในรัฐเชียร์ และในปี ค.ศ.1884 ในรัฐอามาโซนา และริโอ กรังเด ดู ซูล ซับชานในแต่ละครั้ง ทำให้นักต่อต้านการเมืองยื่นคำขาดต่อรัฐบาลให้ประกาศห้ามการเมืองทั่วประเทศภายในปี ค.ศ. 1890 ข้อเรียกร้องนี้เป็นมาตรการที่ได้รับการกล่าวขวัญจากบุคคลทั่วไปว่าไม่เป็นธรรมอย่างยิ่ง แก่เจ้าของที่ดิน อย่างไรก็ตี ในปี ค.ศ.1885 รัฐบาลได้ประกาศใช้กฎหมายอีกฉบับหนึ่งยืนยันความตั้งใจอย่างแน่นอนของรัฐบาลในเรื่องนี้ ต่อมาในปี ค.ศ.1888 2 ปีก่อนถึงเวลาที่กำหนดไว้ ทางกลุ่มสุดท้ายจำนวน 700,000 คน ได้รับอิสรภาพโดยที่เจ้าของไม่ได้รับค่าทดแทนแต่อย่างใด เป็นพหุกรรมที่สร้างความชุ่นใจให้แก่เจ้าของที่ดินเป็นอย่างมาก

จากปัญหาข้อขัดแย้งดังกล่าวข้างต้น บุคคลที่เคยให้การสนับสนุน เช่น ศาสนานะและพวกฟาเซนเดโรที่ได้รับความเติบโตจากการเลิกการปฏิเสธให้ความช่วยเหลือ กลุ่มเสรีนิยมก็เพิ่มข้อเรียกร้องให้เปลี่ยนรูปการปกครอง จักรพรรดิเปโดรที่ 2 เสด็จกลับมาจากบุรุปถึงราชอาณาจักรในปี ค.ศ.1888 มาพบกับประเทศที่ “ป่วยหนักและยากแก่การรักษา” องค์รัชทายาทคือเจ้าหญิงอิซาเบลถึงกึ่งแม้จะมีความสามารถแต่ก็ยังไม่เป็นที่ยอมรับโดยทั่วๆ ไป อีกทั้งพระสวามีของพระนางก็เป็นชาวต่างชาติที่ไม่รู้ภาษาโปรตุเกส ดังนั้น ในเดือนพฤษจิกายน ค.ศ.1889 เมื่อกองทัพปฏิวัติภายใต้การนำของนายพลมาโนэล ดิโอลิโอโตร่า ดา พอนซิ加 นายพลเบนjamิน คอนสแตนท์ และนายพลฟลอริอาโน เบโซ่โต ยื่นคำขาดต่อองค์จักรพรรดิ พระองค์ทรงราชสมบัติเสด็จออกจากประเทศโดยไปโปรดดูเกสเปเนแห่งแรก ต่อมาฝรั่งเศส และไปสืบพระราชมรดกที่นั่นเมื่อปี ค.ศ.1891 รวมพระชนมายุได้ 66 พรรษา